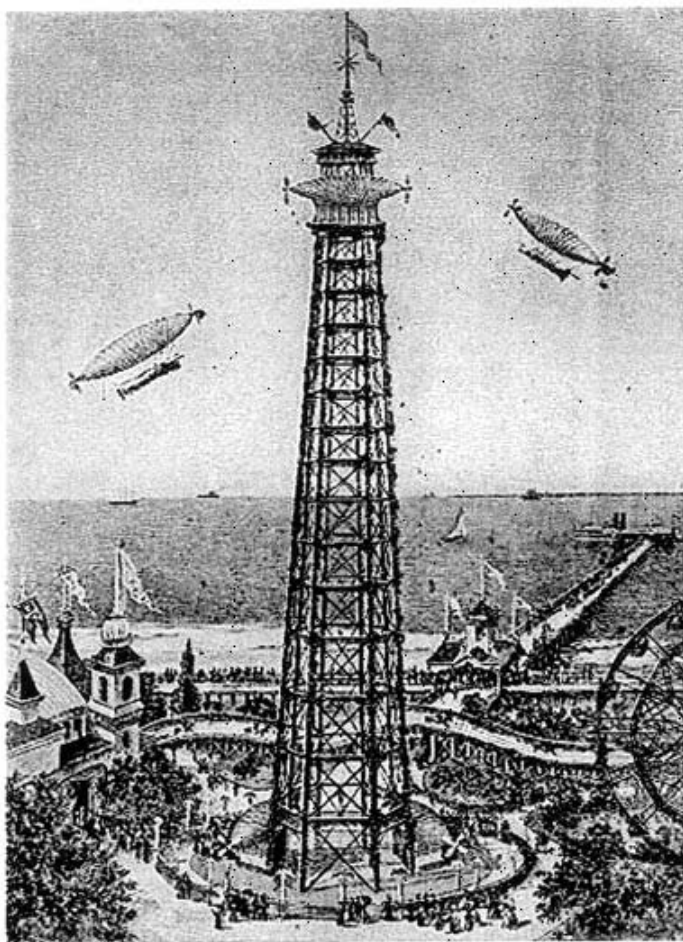

LUKAVEC 2001

ŽELIVÁČEK

STAVBA TÁBORA

Pátek–Neděle 22.–24. 7. 2001

Jako každý rok i letos bylo potřeba připravit tábor. Program připravovali vedoucí od Nového roku, ale teď bylo potřeba postavit stany a uklidit vše, aby až přijedou táborníci, mohl začít program. Letos poprvé je tábor dvoutýdenní a tak je třeba s programem začít co nejdříve. První dobrovolníci dorazili do Lukavce u Pacova již v pátek a i přes ošklivé počasí se jim podařilo vynosit všechny podsady z úschovny a odnést je na místa, kde budou stát stany. Večer šli všichni brzy spát, aby byli čerství na sobotu.

Během sobotního dopoledne dorazili rodiče i s dětmi, aby pomohli při stavbě stanů a úklidu tábořiště po zimě. Práce pomalu ubíhaly a kolem poledne byly smontovány podsady. Přes poledne si všichni odpočinuli, najedli se a tak jsme mohli kolem druhé hodiny plni sil začít přibíjet „áčka“ na podsady stanů. Následovalo nandávání plachet, jejich důkladné upevňování. Postavené stany ti nejsilnější vyrovnávali dle pokynů Michala Weigla do výsledného tvaru tábora. Stany stály teprve navečer. Na práce jako rozvážení podlážek nebo prkének nezbylo mnoho času. Večer odjela většina rodičů, ti co zůstali, si dlouho do noci u ohně vyprávěli své zážitky z celého roku.

V neděli ráno jsme se brzy vrhli na nepříjemné dokončovací práce (dovybavování stanů, vyklízení a uklízení úschovny a malíkárný a podobně). Protože bylo velké vedro a všichni byli dost utahaní, pracovní morálka brzy počala upadat. Postupně do večera odjeli všichni vedoucí a zbytek rodičů. Na táboře zůstali Honza Kolomazník, Mikuláš Burgr, Ondřej Kubart a Tereзка Lážnovská. Hejrup parta hlídala tábor a dodělávala mnoho věcí, které je třeba připravit.

Pátek 29. 6. 2001

Nastal den účtování. Všechny děti se ráno slavnostně oblékly a s deskami na vysvědčení, některé i s kytkou se vydali do školy pro vysvědčení. Zlepšit se nic nedalo a tak mimo jedničkářů všichni přivítali, že v 16 hodin jsme se sešli na Opatově. Vedoucí autobusů vybrali bezinfekčnosti, léky a chybějící doklady.

V 16,30 přijely autobusy DP-HLMP. Jako každý rok někteří rodiče nepochopili, že je třeba parkovat pouze po jedné straně ulice, aby autobusy mohly přijet a otočit se. Řidiči tedy nedojeli na stanovené místo a všichni museli vzít zavazadla a vydat se k autobusům. Asi v 17 hodin autobusy vyjely. Nejprve po dálnici na Brno, na 65 km u Lokte odbočily na Čechtice a přes Čáslavsko ke křížku, na začátek cesty k tábořišti.

U křížku čekala hej-rup parta se všemi třemi táborovými dvoukoláky na těžká zavazadla malých táborníků.

Po výstupu z autobusu a vymošení zavazadel jsme poděkovali řidičům, kteří odjeli zpět. Postupně se zavazadla i táborníci přesunuli do tábora na břehu Hronského rybníka. Všichni se zabydlovali ve stanech. Balili poličky, věšeli šňůry na ručníky, povlékali prostěradla na matrace. Družiny obešly tábořiště, aby s ním seznámily nové táborníky. Dojedly se zásoby od maminek. První večer se nevaří, ale maminky většinou jídlem nešetří, představa dvou volných týdnů bez dětí je většinou povzbudí k smažení velkých řízků. Mezi večeríci táborníky se pohybovali účastníci hej-rup party aby snědli to, co již ostatní nemohou.

Večer si děti dlouho povídaly ve stanech, zatímco vedoucí se radili, jak nejlépe zítra začít.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

*Elektro Kolomazník vám zhotoví osvětlení stanu na klíč.
Cena dohodu. Kontakt ve stanu č. 38, Vojtěch Kolomazník.*

SEZNAMKA DĚTÍ I VEDOUCÍCH:

*Rád bych se seznámil s krásnou a pracovitou dívkou,
která by mi uklízela stan. Zn.: Ferda mravenec.*

Sobota 30. 6. 2001

Dnes ráno nás probudil hlas trubky. Honza Kolomazník napoprvé zatroubil budíček skoro bezchybně. Po nutné ranní hygieně, která probíhá i přes odpor některých táborníků, jsme pojedli výbornou snídani namazanou liškami. Následoval první nástup, kde byla vyhlášena vlajka čistoty a k naší veliké radosti ani jedno prase. Dokonce i takové známé firmy jako (doplňte) měly uklizeno.

Zahájili jsme pracovní dopoledne. Sojky se vrhli na stavbu tee-pee, které se jim během dopoledne podařilo úspěšně postavit. Malí šli do lesa, aby si tam zahráli nějaké hry. Medvědi strávili dopoledne nejprve nošením dříví na táborák a poté stavbou hráze v sauně, s čímž jim pomáhal i Lukáš Klicpera. Za Lišky, které byly v kuchyni, táborák postavili dobří Bobři (někdo si totiž vtipně myslel, že jsou to silná děvčata a utáhnou velké klády). Do oběda donesli ještě všichni nějaké to dříví, ale pak jsme se již všichni sešli v jídelně, abychom si pochutnali na výbor-

ném guláši s těstovinami, který pro nás uvařil Houba s Helenou, za pomoci družiny lišek.

O následném poledním klidu se hned dvě družiny projely na lodičkách, aby ověřili letošní možnosti našeho rybníka. Pouze jedna loď však byla pojízdná, takže druhou Jindra s Mikulášem museli slepit kobercovou lepicí páskou, aby alespoň chvíli vydržela. Nakonec se strhnul na rybníce ukrutný boj, kdy na jedné loďce byla posádka z řad medvědů a na druhé z lišek. Pochopitelně je asi každému jasné, kdo boj vyhrál.

Lišky si šly zahrát do lesa pár her. Například přírodní galerii či stříhanou (jsou dvě družstva, z každého vyběhne jeden hráč, tam kde se potkají si stříhnou a kdo vyhraje běží dál, kdo prohraje vrací se ke svému družstvu, ze kterého vyběhne další, kdo doběhne až k soupeřovu družstvu získává bod).

Po poledním klidu Buchar všechny svolal na nástup. Zjistili jsme, že kdesi v okolí tábora je poklad. Hledali jsme ho nejdříve u táborového ohně, dále pak nás stopa zavedla do sauny a do Kopanin. Odtamtud do lihovaru, dále do pentagonu, do Bezděkova, na letiště u Lukavce a nakonec do tábora. Okruh to nebyl dlouhý a ani náročnost šifer nebyla veliká. To se také projevilo na návratnosti dětí, která byla stoprocentní.

Znavení pokladem jsme jen pobíhali po táboře a těšili se na večerní táborák. Příjemně jsme se navečeřeli a kolem desáté hodiny šli k táborovému kruhu.

Táborák se rozhořel za zpěvu „Červená se line záře“. Zpívali jsme jednu písničku za druhou, a tak se ani kolem jedenácté nikomu nechtělo spát. Dobrou!

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

Hledám přítelkyni s hnědo-zrzavým melírem na libovolnou dobu, výšky 150–165 cm. Kontakt stan č. 22, Daniel Souček.

SEZNAMKA DĚTÍ I VEDOUCÍCH:

Hledám pohledného chlapce, kvůli kterému se moje členky budou chovat slušně. Modrooký blondák, šikovní ve štípně i v kuchyni. Kamča, stan č. 18.

Neděle 1. 7. 2001

Den začal velmi pěkně. Nepršelo, budíček v osm, prostě nádhera. Po krátké rozcvičce a ranní hygieně jsme posnídali unikátní palačinky, které pro nás celou

noc chystali Filip Doktor nazývaný Houba a Honza Mládků. Během snídaně bohužel začalo pršet. Všichni jsme se museli odebrat pod plachty stanů nebo střechu Malíkány. Bohužel nepřestalo pršet ani během dopoledne, takže jsme se museli zabavit v táboře. Malí si hráli v Malíkárně a učili se morseovku. Medvědi hráli dračí doupeň. Sojky si v úschovně vyráběly svícínky na večerní zahájení celotáborové hry. Lišky měly částečně službu na dříví, hlídky a pořádek. Některé tedy řezaly a štípaly dříví a částečně se v Malíkárně učily morseovku a základní uzly a zkoušely si vyrobit své vlastní dopisní papíry pomocí barevných papírů a sava. Výsledkem bylo zamoření Malíkárně. Jedině Bobři vyrazili pryč z tábora. Tedy konkrétně do lesa, kde hráli nejrůznější hry.

K obědu byla skvělá Houbova čočka, pod kterou topili Medvědi. Během poledního klidu přšlo stále velmi vydatně. V půl třetí se celý tábor rozmístil po všech krytých místnostech, kde se hrály nejrůznější hry (například mašinka). Lišky byly ve vaničkách, přičemž málem vytopily koupelnu. Asi ve tři hodiny postupně přestalo pršet. A tak se na hřišti za táborem začal zápas ve volejbale, kde proti sobě hráli členové a vedoucí z lišek, medvědů a někteří i z bobrů. Zmožení touto hrou se někteří silní Medvědi, kteří se chtěli liškám zavděčit, odebrali pomoc liškám dělat dříví. Za pomoci liščích instruktorek a siláků medvědů to bylo brzy našťipáno. Družina lišek hrála mezitím za táborem twister a cvičila gymnastiku. Bobři opět nezaháleli a tentokrát se vydali do Kopaninského lesa, kde si zahráli rozdupku (variace na hru na schovávanou), na Tarzana, procvičili si morseovku a nějaké ty šifry. Pro pořádek je třeba uvést, že Bobři při včerejším pokladu shořeli právě na své neznalosti morseovy abecedy. Kolem sedmé hodiny jsme byli svoláni na večeři (chleby s výbornou pomazánkou).

Po večeři bylo volno (je neděle). Chvilí jsme se jen tak potloukali po náměstí, když tu Honza Mládek řekl, že dá 100 Kč tomu, kdo vyhodí ringový kroužek do výšky špičky vlajkoklády tak, aby se na ni nabodnul. Následoval ještě návrh Milana Nedvěda, který slíbil úspěšnému člověku rudlík šampaňského (jen pro vedoucí nad 18 let). To už nikomu nedalo, a tak se kolem vlajkoklády vytvořil kroužek nadšenců. Nikomu se však tento téměř zázračný kousek nepovedl, takže jsme se asi po půlhodině vyčerpávajícího snažení uchýlili k mírnější zábavě. Kolem deváté hodiny jsme stáhli vlajku.

V půl desáté nás principál jakési herecké společnosti pozval na divadelní představení. Divili jsme se, kde se tady vzali herci. Ještě větší bylo naše překvapení, když jsme přišli za tábor a tam byla divadelní scéna včetně opony. Po otevření opony se před námi objevil obraz večerního provizorního tábořiště kočovné divadelní společnosti. Všichni se věnovali pravidelnému tréninku; silák posiloval, kejklíč cvičil s kroužky, provazochodec trénoval balanc. Když tu najednou, jako blesk z čistého nebe, objevila se skupinka tří loupežníků. Namířili na kočovníky pistolemi a náčelník se svojí komickou vadou výslovnosti R a jiných hlásek pronesl: „Rychle, rychle! Prachy, šperky, drahé kamení! Všechno sem! A nezapomeňte na ten kolotoč!“

Ano. Přesně tak. Naši kočovní herci byli obráni o veškeré rekvizity. A proto se na nás obrátili s prosbou o pomoc.

Podle staré kočovné tradice jsme každý na důkaz toho, že jsme ochotni pomoci, zapálili před pódiem svíčku. Mezitím se značně setmělo a my jsme s odhodláním kočovníkům pomoci šli spát.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

Nabízíme přebytečné bedýnky se dřevem, které nám zbyly, jiným oddílům za nejrůznější protislužby (mytí ešusů a podobně). Kontaktujte oddíl Bobrů.

SEZNAMKA DĚTÍ I VEDOUCÍCH:

Hledám děvče na neděli, aby mi kamarádi záviděli. Buchar.

Pondělí 2. 7. 2001

Ráno nás vzbudil Honza Kolomazník svou trubkou do krásného slunného dne. Po snídani nás opustili Medvědi a Lišky, kteří šli na puťák do lesa kousek za Mezileší. Bobři se hned dopoledne vrhli na svou dnešní povinnost, tedy štípání dřeva na zítřejší kuchyňskou službu, aby si před obědem ještě stihli s malými zahrát ringo (hra s kroužkem, hraje se přes síť obdobně jako přehazovaná) a hlavně, aby jim mohli pomoci kompletovat stany. K obědu byla zeleninová polévka a rýže s filé, což dětem moc nejelo. Po obědě nás Ondřej Kubart opustil shánět nové palubky ke stanům, takže jsme se museli zabavit bez něj. Bobři hráli na rybníce na lodičkách na honěnou tak dlouho, až byli všichni úplně mokří, tak se šli raději usušit a zahrát si ringo. Bobři se ještě před večerí stihli vykoupat v sauně (jako by té vody už neměli dost). Po večerí jsme si ještě chvíli zahráli fotbal a došli si na třešně. Pak už jsme se oddávali večerní siestě a kolem desáté ulehali do svých spacáků.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

Hledáme dva až tři kluky, nejlépe z medvědů, kteří by nám odnesli batohy na puťák. Stan č. 17.

Úterý 3. 7. 2001

Malí odcházejí na puťák. Bobři a Sojky připravují své fyzické a psychické síly a baťohy na jejich zítřejší odchod na hrad Šelemberg.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

Hledám vhodnou přítelkyni, která bude sdílet me konicky. Jsem vasnivý cukrar. Informace ve stanu č. 25, Tomas Vanecko.

POČASÍ:

*Dnes bude polojasno až oblačno, místy přeháňky,
teploty mezi 22 až 26 stupni celsia.*

*Vát bude severozápadní vítr o rychlosti 6–8 m/s.
Biopředpověď hlásí stupeň číslo jedna, což je mírná zátěž.*

Středa 4. 7. 2001

Ráno, ihned po snídani, vyrazili Bobři a Sojky na puťák. Jejich cílem byla zříčení-na Šelemberg, ležící kousek od Mladé Vožice. Tábor tedy osaměl. Až v podvečer se u brány objevili Medvědi a Lišky, kteří se vrátili ze svého putování do Mezilesí. Byli velmi unavení, a tak jen snědli večeři (báječné ovocné knedlíky s borůvkovým sosem, na který jsme si ingredience nasbírali).

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

V táboře je otevřen nový bazar. Přijďte si vybrat, co se vám hodí, do stanu č. 20. Nerozdávám své věci.

KVÍZ

Dnešní otázka: Na louce stojí bílý kůň. Jakou má barvu.

a) bílou. b) černou. c) modrou. d) nelze určit.

Správnou odpověď můžete odevzdat v naší redakci,
kterou naleznete ve stanu č. 20 (a na straně 9).

Čtvrtek 5. 7. 2001

Dnes byli v táboře pouze Lišky a Medvědi, kteří se regenerovali po náročném putování. Hráli různé hry, například stříhanou. Lišky se oddávali napařování ve vaničkách.

Pátek 6. 7. 2001

Dnes ráno jsme byli příjemně překvapeni krásným počasím. Rozhodli jsme se, že půjdeme na výlet ke Křešínskému rybníku. Po snídali jsme umyli nádobí a už jsme vyrazili směr Křešín. Jindra rozhodl, že nepůjdeme po silnici, nýbrž lesem, aby nás z toho sluníčka nebolela hlava. Nápad to byl sice dobrý, ale jelikož jsme měli všichni kraťasy, pořádně jsme si podrápali nohy. Během hodinového pochodu jsme dorazili do Křešína, tedy přesněji ke Křešínské sjezdovce. Zde jsme si vyšlápli asi půlku svahu, lehli si za sebe do trávy, chytli se za nohy a váleli jsme spolu sudy.

Celí popíchaní od trávy jsme pojedli každý jednu čoko tatrunku a pokračovali jsme v cestě. Těsně před Křešínem jsme se zformovali do dvojic a jako Čokodružstvo jsme dále pochodovali s hlasitým pokřikem „čoko, čoko“. Jakmile jsme viděli nějakého domorodce, ihned jsme se zastavili, pozdravili jej salutováním a následně jsme zase pokračovali v cestě. Těsně za Křešínem jsme zrušili krok, jelikož nás zlákala alej třešní. Zdrželi jsme se však jen chvíli, neboť lézt s plným žaludkem do rybníka není zrovna ideální.

Dorazivše k rybníku jsme si ihned rozložili deky ve stínu a někteří se začali koupat. Asi po hodině jsme byli pozváni do lesa, kde se hrála vlajka. Dvě družstva proti sobě, každý hráč má na ruce fáborek a snaží se fáborek strhnout protivníkovi, když mu ho strhne, musí si nechat navázat další v neutrální zóně. Cílem je nalézt a ukóřistit protivníkovi vlajku. Nehrála se však podle obvyklých pravidel, ale každá skupinka měla kromě vlajky také balónek. Účelem bylo nejprve propíchnout nepřátelský balónek a teprve poté uzmout vlajku a donést ji do základního tábora. Vlajka byla pověšena na tyči v pevnosti, na jejíž přípravu jsme měli asi 20 minut. Balónek byl pak schován mimo pevnost, a to v maximální vzdálenosti 50 metrů. Hra to byla velmi zajímavá a nakonec vyhrálo družstvo zeleno-růžových.

Zmožení vlajkou jsme se odebrali znovu na třešně. Tentokrát nás však čekala pouze cesta do tábora, takže jsme se mohli přecpat až k prasknutí. Příjemně nasyceni jsme pokračovali po silnici zpět přes Křešín, kterým jsme propochodovali opět jako Čokodružstvo. Dále po polní cestě napříč poli až na letiště u Lukavce. Odtud jsme se vydali do tábora. Kousek za mlýnem jsme se naposledy zformovali do Čokodružstva, vpochovali jsme do tábora, pozdravili všechny uvnitř a rozprchli se do stanů.

Po asi hodinové pauze, kdy jsme se postupně navečeřeli, jsme se věnovali svým večerním povinnostem (Medvědi štípali dříví a Lišky myly nádobí). Obě družiny také využily večerního volna k návštěvě sauny, kde ze sebe smyly prach z cest.

Příjemně osvěženi a značně unaveni jsme se vydali na odpočinkovou večerní projíždku na lodičkách po Hronském rybníce. Zprvu byly sice nějaké potíže zejména s manipulací s lodí na místě, ale všichni se nakonec naučili pádlo ve své ruce ovládat a nakonec jsme dosáhli docela dobrých výsledků.

Bohužel se však již začínalo stmívat, takže jsme kolem desáté hodiny stáhli vlajku a odebrali se do tee-pee, kde pro nás Kamča s Terkou měly připraveny nějaké hry. Hráli jsme Elektriku, Na opičího krále, Řekni koho miluješ, deku, pantomimu a další. Kolem půl dvanácté si šli odvážnější jedinci ještě na chvíli zahrát do lesa světlušky pod vedením Tomáše Vanečka a o půlnoci jsme šli spát.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

*Nabízím své služby coby osobní strážce (bodyguard).
Informujte se u Martina Volfa, stan č. 38.*

Darujeme naši zítřejší kuchyňskou službu. Medvědi.

SEZNAMKA DĚTÍ I VEDOUCÍCH:

Instruktorka od Lišek hledá mladého jelena. Zn.: Trubač

Sobota 7. 7. 2001

Dnes ráno jsme byli probuzeni až v osm hodin, jelikož byl státní svátek. Snad jen Medvědi si neužili dlouhého spánku, jelikož měli kuchyňskou službu (což jim všichni ostatní přáli). Po ranní hygieně jsme si pochutnali na chlebech s marmeládou a odebrali se na nástup. Tam nám bylo řečeno, že Markéta pro nás připravila hru a že se máme okamžitě dostavit s papírem a s tužkou k jejímu stanu. Tam měla utěrkou přikrytu hezkou řádku věcí, na chvíli nám je ukázala a my jsme poté měli po paměti napsat, co jsme tam viděli. Vyhrál Lionel Burgr, který si pamatoval všechny věci.

Po této hře jsme byli nuceni oškrábat pořádné množství brambor na dnešní oběd. Jakmile jsme se zbavili povinností, začali jsme se věnovat etapce Terky Kujanové. Měli jsme vytvořit expozici na téma historie a současnost kolotočnictví. Lišky se rozhodli, že vyrobí něco z keramiky, zato Medvědi se vrhli pod zkušeným vedením Jindry do práce tradičním způsobem.

I když s menším zpožděním, nakonec přeci jsme se dočkali vytouženého oběda, který pro nás připravila trvalá posádka kuchyně spolu s družinou medvědů. Sotva jsme si umyli nádobí, dorazili malí z Trnávky.

Po obědě se každá družina věnovala své činnosti. Medvědi umyli nádobí a šli na lodičky. Lišky hráli v lese hry a malí hráli hry u táborového kruhu. Navečer se vrátili akorát na večeři Bobři a Sojky z puťáku. Byli pořádně hladoví, a tak nám málem snědli celou večeři.

Nasyceni jsme chvíli odpočívali. Pak Tomáš svolal družiny medvědů a lišek, aby si zahráli etapku. Vysvětlil nám, že loupežníci unesli principála a my že jej máme osvobodit. Dostali jsme mapu, na které bylo nějaké místo označeno křížkem. Když jsme tam dorazili, čekali tam loupežníci v podobě JiPa a Honzy Kolomazníka. Ti si však mysleli, že víme, že když se někoho z nás dotknou, tak nás tím vyřadí z boje. Byli tedy velmi překvapeni, když se do nich Medvědi pustili pěstmi. Nakonec se vše vysvětlilo a uvedlo na pravou míru.

Večer následovalo jen rozjímání a odpočinek. Kolem desáté tábor usínal.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

Hledáme volný stan, kde bychom se mohli schovávat přes den před svými členy. Odpovědi hlase ve stanu č. 19.

KVÍZ – ŘEŠENÍ

Toto je čtvrtá otázka do našeho kvízu (str. 6). Správná odpověď na předchozí otázku, tedy z pátého čísla hronského práva, je možnost d). Barvu, kterou má kůň, nelze určit. Je sice pravda, že je řečeno, že kůň je bílý, ale abychom mohli na otázku odpovědět, musela by znít nějak jako: „Jaké je kůň barvy?“ Ptáme-li se: „Jakou má kůň barvu?“, patrně se ptáme, jakou barvu například drží v ruce, tedy zda „Primalex“ nebo „Antirezin“. To však nejsme schopni učít.

Neděle 8. 7. 2001

Ráno jsme vstali do nepříliš hezkého počasí. Nasnídali jsme se a po ranním nástupu jsme šli škrábat brambory k obědu. Jakmile jsme všechny brambory oškrábali, byl odstartován tradiční Hančin běh. Letos však bez přítomnosti a odborného dozoru Hanky Chmelíčkové. Bohužel byli zrovna největší favoriti na vítěze na Tr-

návce, kde dokončovali stavbu nových záchodů, takže se vítěz tipoval jen velmi těžce. Vyhrál Vojta Hanuš a druhý byl Lionel Burgr.

Po závodě šly Lišky s medvědy do lesa na dříví a při té příležitosti si zahráli několik her (blázinec, s nebo bez, križom, nekrižom). Zbytek dopoledne strávily Lišky samy přípravou na Terky etapku.

Po výborném obědě a polední siestě se opět tábor rozprchnul po družinách do okolí tábora. Lišky hrály psychologické hry v okolí sauny.

Odpoledne se konala Terčina etapka. Ta byla vyhlášena už před několika dny. Měli jsme postavit model kolotoče, připravit živý obraz, vymyslet básničku, nakreslit pohledy s kolotočářskou tematikou a popsat svůj vytvořený kolotoč.

Navečer přišla zpráva, že se k nám z Francie žene silná bouře, takže jsme okamžitě ukončili přípravy na táborák a počali jsme uklízet vše, co by snad mohl vítr vzít s sebou a co by mohlo nějak ohrozit děti.

Jakmile jsme na večerním nástupu přečetli rozhodnutí rady starších, zvednul se najednou silný až hrozivý vítr. Všichni se hrůzou rozprchnuli, ale Tomáš svolal všechny děti zpět, aby se schovaly do úschovny. Vedoucí a instruktoři mezitím obíhali tábor s kladivý a hřebíky a zpevňovali špatně uchycené plachty, které by mohl prudký náraz větru strhnout s sebou. Děti se sice trochu bály, ale Buchar jim hrál a všichni zpívali, takže alespoň trochu pozapomněli na boží dopuštění, které bylo venku. Kolem jedenácté se vítr trochu utišil, takže byly děti poslány do stanů a uloženy ke spánku. Bouře však ještě nepřešla, takže asi o deset minut později uhořel nedaleko blesk. S mohutným zahřměním zajel do asi kilometr vzdáleného pole, takže všechny opět probudil. Bouři jsme naštěstí všichni přečkali naprosto v pořádku, takže jsme se nakonec i vyspali.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

*Prodám svého spolubydlícího. Je nenáročný a velmi tichý.
V noci mluví ze spaní. Méně si uklízí, ale ve stanu tráví
minimum času. Jonáš, stan č. 39.*

Pondělí 9. 7. 2001

Dnes ráno jsme se probudili do nepříliš pěkného počasí. Bylo zataženo a vše nasvědčovalo tomu, že začne každou chvíli pršet. Především kvůli tomu jsme se po snídani neodebrali na vytožený Seetonův hrnec do okolí Štědrovic, jak se původně plánovalo, ale jen asi 300 metrů od tábora, na louku za Zlatým potokem. První dorazili na místo Medvědi s bobry v zádech a začalo divoké nošení kamenů a tvorba ohnišť. Jakmile jsme nanosili i nějaké to dříví, mohli jsme rozdělát pořádné

ohně, abychom v nich nažhavili kameny. Mezitím se již někteří šikovní jedinci jako např. Honza Fér pustili do kopání děr, které měly později sloužit pro vložení kotlíku se surovinami na vytouženou večeři.

Přes poledne jsme si opekli buřty a pokračovali v práci. O několik hodin později jsme již měli dostatek nažhavených kamenů a hluboké díry, takže jsme počali důkladně uzavírat své kotlíky. Každá družina měla svůj kotlík a téměř každý svou díru, až na Lišky s medvědy, kteří tvořili společně, do jedné díry. Samotné vložení kotlíku do díry nebylo nic složitého. Vedle něj se zarazil kůl a celý se obsypal žhavými kameny. Celá díra pak byla zasypána hlínou a zbyl jen kůl, tyčící se ze země.

Asi 15 minut po zasypání kotlíku bylo potřeba vytáhnout ze země kůl a do vzniklé díry nalít vodu, aby se pečící maso nespálilo, ale dusilo. Vytáhnutí kůlu bylo sice u některých družin problematické, ale nikoliv nebezpečné. Problém nastal až u nalévání vody do žhavého nitra díry. Voda se okamžitě změnila v páru a pod tlakem proudila ven, strhávajíc s sebou zeminu a drobné kamínky. Většinou se podaří takovému gejzíru zabránit včasným zasypáním otvoru po nalití vody. Ale Medvědi, Bobří a Sojky nás potěšili krásným gejzírem, který se však příliš nelíbil vedoucím, kteří stáli bezprostředně u díry. Všichni ostatní stáli v bezpečné vzdálenosti od díry a pouze přihlíželi.

Nakonec jsme překonali i tuto překážku a následovalo tří až čtyřhodinové čekání na večeři. Během této doby jsme si zahráli pod vedením Kamči hru „Překonej bažinu“. Všichni dostali jedno prkénko o rozměrech cca 10×70 cm. Po družinách pak museli překonat asi 200 metrů dlouhou bažinu. Nikdo nesměl nikdy stát na zemi a na jednom prkénku mohly být vždy maximálně dvě nohy. Vyhráli Medvědi, kteří skončili jen velmi těsně před sojkami.

Zahráli jsme si ještě několik her v nedalekém lese. Potom jsme vykopali naše výtvy. Nastalo divoké rozdělování, velké ochutnávání a hodnocení, komu se jídlo nejvíc povedlo. Uklidili jsme po sobě a nasytenci se vrátili do tábora. Večer byl táborák. Zpívali jsme, hráli scénky a kolem půl dvanácté jsme šli spát.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

Věštím budoucnost z karet. Kulich, stan č. 21.

Úterý 10. 7. 2001

Protože byl včera táborák, vstávali jsme o něco později. Proto jsme v rychlosti posnídali výborné chleby s marmeládou od medvědů (autor textu byl nestranný a proto si mohl bystrý čtenář povšimnout, že jídla připravovaná medvědy byla vždy skvělá). Po vztyčení vlajky jsme se vydali na celodenní výlet. Cílem měla být nedaleká Zelená ves. Kolektivní vedoucí výletu však nějak popletl trasu, takže jsme ně-

kolikrát zabloudili. Kousek od Bezděkova jsme se zastavili na pěkné louce, kde jsme si zahráli „Král vysílá své vojsko“ (dvě družstva stojí proti sobě v řadách, drží se za ruce, jedno vyšle svého člena proti protivníkovi, má za úkol protrhnout ruce, mezi dvěma hráči protivníkova družstva, pokud protrhne, vybere si jednoho z nich a ten se stává členem jeho družstva, pokud prohraje, stává se sám členem protivníkova družstva, poté se úlohy obrátí). Pokračovali jsme přes lesy a pole, až jsme došli na místo, kde nám Buchar ukázal světový úkaz. Cestu, která se měnila v koprivky, kde někteří zlí jazykové tvrdili, že to bylo proto, aby zakryl, že jsme si opět prodloužili trasu. Po dalším kilometru jsme se zastavili uprostřed lesa, kde jsme byli po malém posilnění pozváni Jindrou a Mikulášem na etapu.

Bylo nám sděleno, že se nám podařilo získat zpět naši unikátní horskou dráhu, ale že ji neumíme sestavit. V lese bylo 55 kartiček vždy s názvem součástky a se čtyřmístným číslem. Museli jsme kartičky nosit po paměti a za každou správnou jsme obdrželi dva ze 32 dílků skládačky. Cílem bylo složit celý plán horské dráhy.

Po úspěšném sestavení horské dráhy jsme pokračovali v cestě až do Zelené vsi. Zde se původně někteří chtěli koupat v místním rybníce. Protože jsme byli značně unaveni, pokračovali jsme po silnici směr Lukavec. Tam jsme doplnili své zásoby cukru a postupně po družinách jsme dorazili do tábora.

Jakmile jsme zalezli do bezpečí stanů, strhnul se pořádný lijavec. Ze stanů jsme pozorovali prázdné náměstí. Naštěstí nepršelo dlouho, a tak jsme se mohli konečně pořádně zotavit z celodenního výletu. Většina dětí seděla ve stanech nebo před nimi a kňourala, jak je bolí „nožičky“, ale za chvíli stejně vesele skotačila dál.

Kolem půl osmé večer jsme se konečně dočkali opožděné večere. Houba nám spolu s medvědy připravil výborný segedínský guláš.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

*Navštivte nově zařízený POKER SALŮN.
Najdete nás ve stanu č. 20. Hrajeme o dolary,
které se vloni používaly při celotáborovce.*

UPOZORNĚNÍ:

Upozorňujeme všechny táborníky, že počínaje včerejším dnem přestává v našem táboře fungovat non-stop zdravotní služba. S méně závažnými případy se na zdravotnici obračejte pouze v době jejich ordinálních hodin, které jsou dopoledne od 8.30 do 10.00 a odpoledne od 18.00 do 20.00. Se závažnými případy se stále na zdravotnici obračejte okamžitě.

Středa 11. 7. 2001

Dnes nás vytáhlo ze spacáků sluníčko. V klidu jsme posnídali chleby se šunkou a po ranním nástupu začaly přípravy na dnešní memoriál. Všechny družiny se postupně vystřídali u nácvičku všech okruhů memoriálu. Medvědi si v lese stihli zahrát rozdupku a slepého strážce brány. Po výborném obědě a poledním klidu jsme pokračovali v tom, co jsme dopoledne započali.

Medvědi s liškami se ještě odebrali do lesa k posedu, kde si zahráli hru na pašování medvídků. Kamča nám vysvětlila, že v naší zemi byli zakázáni plyšová medvídci, aby se lépe prodávaly panenky Barbie. Jedinou možností nám skýtá pašování z nedalekého ostrova. Na moři však číhají piráti, kteří nám mohou po pouhém doteku zabavit všechny peníze a medvídky, které neseme. Na onom ostrově čekali 3 obchodníci (Mikuláš, Kolouch a Jindra), kteří prodávali za značně přehnané ceny. Dobří obchodníci je dovedli usmlouvat. Nakonec, když všem došly peníze, sestavilo každé družstvo co nejucennější kombinace z částí medvídků, které nakoupili. Vyhrálo družstvo pod vedením Lionela Burgra.

V čas večere byli již všichni v táboře a po večeri napjatě očekávali etapku, která byla dříve slíbena.

Markéta nám řekla, že naše věštkyň měla truhlu, kterou jí loupežníci zabavili. Když však zjistili, že jsou v ní pouze hádanky, všechny je poházeli po okolním lese. Museli jsme chodit podle buzoly, abychom našli jednotlivé hádanky. Správné odpovědi jsme poté odevzdali Honzovi Mládkovi. Kolem desáté jsme šli spát.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

*Prodám Kubu Nedvěda. Doplatím kilo. Klidně i dvě.
Odběr možný ihned. Láda Uzel.*

Čtvrtek 12. 7. 2001

Dnes jsme se probudili do krásného počasí. Nasnídali jsme se a po oškrábání brambor jsme byli svoláni k začátku dnešního programu. Všichni mohli ukázat, co umí. Na programu byl memoriál PB+PB+OŠ. Memoriál je závod, který každý rok běháme na památku našich kamarádů Petra Bucka, Petra Bakaláře a Ondřeje Švarce.

Buchar nám vysvětlil trasu a doporučil kraťasy, jelikož prý bude hezky. Asi po pěti minutách se zatáhla obloha a začalo slabě pršet. Museli jsme se rychle převléknout a netrpělivě čekali, kdy bude čas startu.

Před startem jsme nejdříve nakreslili obrázek kolotoče, což bylo vzhledem k letošní celotáborovce pochopitelné.

Pak se ozvalo připravit pozor teď. Přeběhli jsme tábor a na hřišti nás čekaly rostliny a prostě vše zelené. Pokračovali jsme dále do dolíku, kde jsme měli poznat hrady a zámky, přes pole na první roh lesa, kde jsme určovali mapové značky, rychle na druhý roh lesa a strefit se šiškou na cíl, dolů lesem na azimut, odtud ke krmítku poznávat zvířátka, do tee-pee na morseovku, přes hráz k brodu se zamotat do uzlovaček, po louce do sauny překonat provazovou lávku (pro některé i vykoupat se) a nakonec k mlynářově lípě na Kimovku – dívat se několik minut na věci na hromádce a poté z paměti napsat, co jsme viděli.

Dopoledne memoriál zaběhly všechny děti a po obědě běželi všichni vedoucí a instruktoři v nejrůznějších převlecích. Déšť bohužel neustával, takže jsme se schovali do stanů a čekali na večer, kdy se mělo v úschovně konat divadelní představení.

Každá družina připravila jedno představení pro ostatní. Malí nám zahráli pohádku O řepě, Medvědi hráli bajku o dvou kozlících Bobešovi a Vilíkovi. Kozlíci byli sice malí, ale zato všechny pobavilo Jonášovo podání. Další představení bylo od Sojek. Zahráli nám o Pipi Dlouhé Punčoše. Měli moc hezké loutky a kulisy. Lišky měli tři bajky. O lvu a lišce, liška a čáp a vrána a liška. Poslední účinkující byli Bobři, kteří zahráli, co se jim stalo na puťáku. Neměli však klasické loutky, ale živé, abychom shlédli představení divadelní společnosti Lukavec. Po skončení jsme zatleskali účinkujícím a odebrali se do stanů.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

*Dvě bezmocné dívky shání pomoc s hlavolamem. Stan č.46.
Pomozte ihned.*

*Sháníme použitelnou kozu do štípařny.
Kontaktujte oddíl medvědů.*

Pátek 13. 7. 2001

Dnes jsme opustili vyhráté spacáky a vyběhli na rozcvičku. Nasnídali jsme se a hned po ranním nástupu jsme se vydali na polodenní výlet do lesa pod Štědrovicemi. Děti cestou sbírali kytky a pak se z nich snažili na papír vyrobit co nejvíce barev a popsat, z kterých kytek je daná barva získána. Kulich dokonce chtěl jako barvivo použít svou vlastní krev, ale to mu vedoucí rychle zamítli s tím, že jeho modré krve je škoda.

Zahráli jsme poslední část táborové hry. Vyřešili jsme tak složitou situaci v pokladně. Lupiči naší divadelní společnosti ukradli i lístky z pokladny. Bez těchto lístků by nemohla fungovat šatna. Lístky byly očíslovány a musely se hledat vzestupně.

Poté jsme si zahráli štafetu, kdy se předávala přísloví po paměti. Z důvodu informačních šumů na trati byla výsledná přísloví značně komická (Kdo chce tam, pomůžem mu tam.). Na cestě zpátky do tábora jsme si ještě zahráli pakárnu, aby se nám lépe šlo. Kousek od tábora svedla Luisa těžký boj s kopřivou, který nakonec přes ukápnutou slzu vyhrála.

Když jsme dorazili zpět do tábora, na zadní louce stála překrásná pouť. S kolotočem, se střelnicí, s nejrůznějšími šejdíři. Prostě jak má být. Zatím nás však na ni nikdo nepustil. Naobědvali jsme se a následoval trochu prodloužený polední klid. Ve čtyři hodiny nás Honza Kolomazník svolal trubkou na pouť. Všichni se vrhli na připravené atrakce. U Buchara jsme mohli vyzkoušet svoji přesnost s puškou, vystřelit si růži nebo lízátko, či si jen tak rozstřelit nafukovací balónek. Hned vedle nabízel Lukáš Klicpera svůj svalometr. Ten se skládal z nafukovacího balónku plného vody, od něj hadice a nakonec svíslé PET – lahve. Každý musel vytlačit vodu z balónku co nejvýše a podle toho byl odměněn. Kousek dál stál Michal Weigel se svou atrakcí. Měl do země zaražený cca 10 metrů vysoký kůl, u jehož špičky byl upevněn provaz, který držel těsně nad zemí balónek. Stoupli si proti sobě dva protihráči a každý měl za úkol namotat provaz jedním (jiným) směrem. Ostatní měli možnost si vsadit na vítěze. Hned pod Michalovou atrakcí měli svou atrakci Jindra s Mikulášem. Jindra měl před sebou kýbl plný vody a na dně malou skleničku. Museli jsme hodit desetník tak, aby dopadnul dovnitř do skleničky. U Mikuláše se daly táborové dolary pouze zhodnocovat. Každý dal sázku, postavil se za čáru a hodil padesátníkem na vodorovný terč. Když se trefil do správného pole, sázka se znásobila a mohl si buď výhru vybrat, nebo pokračovat ve hře, pokud se netrefil, jeho sázka propadla. Mikuláš měl opravdu profesionální hlášky: „Ano, skvělá strategie, ale bohužel... výborná taktika, ale nevyhráváte nic...“. Za Jindrou a Mikulášem měla své stanoviště Terka Kujanová, kde jsme si mohli vyzkoušet lyžování v létě. Měla vyrobeny dva páry lyží, jedny s logem Sparty a druhé s logem Slavie. Nedaleko Terky měla stanoviště Katka Novotná, kde jsme mohli někoho vyzvat na rytířský souboj. Dva soci šli proti sobě po kladině a oba měli v rukou tyče s polštářovými bakulemi na koncích. Těmito tyčemi se bojovalo a shazovalo z kladiny. Opodál jsme mohli najít Ondřeje Kubarta, u kterého jsme střídavě vhažovali do kelímků plovoucích ve vaničce šrouby apod., komu se kelímek potopil, vypadl ze hry. Hráli vždy dva proti sobě. Ještě dále jsme našli Terezu Lážnovskou, kde jsme se střefovali nafukovacími balonky plnými vody do desky s hřebíky. Opodál měl velmi bytelný stánek Honza Kolomazník. Tam jsme dostali vždy svazek vlasců, z nichž jsme si jeden vybrali. Jakmile jsme za něj zatáhli, vzadu vyjelo buď poleno (za to nebylo nic) nebo ryba (za jeden dolar) nebo bota (za tři dolary) a vodník (za pět dolarů). A nakonec zde stál náš vysněný kolotoč. Nádherný čtyřmístný řetízkač, poháněný lidskou silou. Pout' trvala asi dvě hodiny a poté jsme byli k naší veliké lítosti svoláni na večeři.

Po jídle jsme se shromáždili u scény za táborem, kde každá družina zahrála své divadlo. Malí hráli pohádku „Jak šel Honza pro léky“, Medvědi příběh o tom, jak se

máme my Pražáci chovat k venkovánům, když přijedou do velkoměsta, Sojky nám předvedli část vysílání komerční televize (zprávy, počasí a americký seriál), Lišky příběh o tom, jak se sedm švábů vydalo do světa, kde díky své zbrkllosti a nešikovnosti nakonec zahynuli a nakonec Bobři nám zahráli nádhernou parodii na Červenou karkulku, která se jmenovala „Barevná karkulka“. Když všechny děti odehrály svá představení, byli jsme svoláni na druhou večeři. Měli jsme nadívanou kachnu s výbornými knedlíky.

Mezitím si vedoucí přestavěli scénu. Po večeři nás všechny svolali na divadlo. Principál nám poděkoval za pomoc při hledání ztracených věcí. Za odměnu nám zahráli to, co viděli v táboře během doby, kdy jsme jim pomáhali hledat kolotoč a co je nejvíc pobavilo.

V tu chvíli v zákulisí kdosi zatroubil budíček a na scéně se objevilo nespočet ospalých a unavených „dětí“. Byli vyhnáni na rozcvičku a to už zvala trubka k jídlu, kde byla nádherně zahrána obvyklá tlačence ve frontě, poštuchování, mlácení lžičkami do ešusů a podobně. Po snídani trubka svolala děti na nástup. Na scénu vyběhla družina dětí připravených k cestě na puťák. Vedoucí kontrolovala, jak má kdo zabaleno. Nejlepší byl asi Vláda Uzel, který měl snad všechny věci kromě spacáku a ešusu na sobě, a to včetně pláštěnky, plavek nebo toaletního papíru. Jakmile se vyrazilo na puťák, zatroubil se nástup a všichni se sešli ke stahování vlajky. Nechybělo obvyklé zdoluhavé tvarování a „Já vedle tebe nechci stát.“ ani dokonce falešný zpěv a „Ne na zem!“. Po stáhnutí vlajky se zatroubila večerka a na scéně se objevily dva stany. V jednom Mikuláš s Lukášem a ve druhém Týna s Aničkou. Instruktorka Radka je uspala a poté mezi sebou vedli střídavě dialogy o tom, koho kdo miluje, oddělované neustálými návštěvami Radky. Nakonec se holky mezi sebou pohádaly a kluci se málem umlátili polštáři. Během představení bylo mezi dětmi slyšet tiché bručení „To jsme my, to předvádí nás“. Po skončení představení nám principál poděkoval za pomoc a na památku nám každému rozdál krásné perníčky.

Jelikož už bylo velmi pozdě, už jsme si jenom vyčistili zuby a kolem desáté hodiny jsme šli do hajan.

BEZPLATNÁ TÁBOROVÁ INZERCE:

Kadeřnický salón v táboře:

Počínaje včerejším dnem je v našem táboře otevřen nový kadeřnický a kosmetický salón. Této náročné činnosti se ujal oddíl sojek, který pod zkušeným vedením Bětky působí v úschovně. Dle jejích slov si poradí i s tak náročnými zákaznicí jako jsou Kulich nebo Ondřej Kubartů.

Sobota 14. 7. 2001

Dnes jsme se probudili do posledního dne tábora. Nečekaly nás už žádné hry, jenom se sbalit, uklidit a domů. Bohužel i náš tábor musí někdy skončit. Tak jsme vynosili všechny své věci před stany a do příjezdu autobusů jsme pomáhali účastníkům bourání tábora s odnášením matrací, prkének, poliček a podobně. Kolem jedenácté přijely autobusy, takže jsme se museli rozloučit. Všichni se těšili na rodiče, bratříčky, sestřičky, babičky, dědečky, tetičky..., ale na druhou stranu se jim nechtělo pryč.

PUTOVÁNÍ

Bobři + Sojky

Tento den začal velmi pochmurně, bylo velmi sychravo. A my, Sojky a Bobři, jsme se museli vydat na puťák. Šli jsme na zříceninu Šelembek, kousek od Mladé Vožice. Cesta byla docela příjemná, i když někdy velmi strastiplná. Když jsme dorazili do vesnice Běleč, tak tam nastala menší vzpoura. Holky si vyžádaly, aby jim kluci vzali batohy, protože jinak by se jistojistě zhroutily. Když jim takto gentlemani pomohli, mohli už celkem bez problémů pokračovat dál. Když jsme dorazili na zříceninu, čekal nás tam už Buchar, Káča Nedvědová a Honza Kolomazník.

Poté jsme museli ještě chvíli čekat, jestli vedoucí najdou vodu. Nenašli. Ale vedoucí a my jsme se přece jenom rozhodli, že tam zůstaneme a tak nám Buchar s Katkou pro vodu dojeli. Když už jsme se konečně ubytovali v podhradí, mohli jsme začít vybalovat. Stany jsme si rozprostřeli kolem ohniště nebo až za ním, jídlo jsme nanosili do provizorní kuchyně, kterou si tam trampové před námi postavili. Hned po zabydlení jsme si mohli dělat večeři, upekli jsme si buřty. Potom jsme ještě dost dlouho zpívali, ale potom jsme už šli definitivně spát.

Probudili jsme se do krásného slunného dne, ale asi až kolem dvanácté hodiny. Pomalu jsme se rozhoupávali a někteří se i nasnídali. Po snídani se Bobři vydali měnit věci do Šelemberského mlýna a do nedalekého dívčího tábora. Sojky se jen tak poflakovaly, dělaly si módní účesy, poslouchaly muziku a opalovaly se.

Když se otevřela věž, zašly se podívat i tam, i když ty schody byly velmi unavující, ale ten výhled stál zato. Poté jsme se šli podívat do podhradí, kde nám Týna Kubartová dala Kimovku. Každý musel uhodnout alespoň 15 věcí, jinak by nedostal oběd. Neuhodla pouze jedna nejmenovaná sojka. Oběd byl výborný, přestože vařil Ondřej Kubart. Byla hrachová a flíčková polévka. Potom nám JiPo uvařil špagety s velmi pikantní omáčkou. Po obědě si všichni museli na chvíli lehnout, protože byl opravdu vydatný. Po siestě začaly měnit věci i Sojky. Vydaly se do vesnice Běleč, kde směnily rádio přímo jako z Šakalích let. Pak je Petr Hermel svezl i s rádiem

zpátky na hrad. Bobři se vrátili chvíli po sojkách s dost blbými věcmi, ani snad raději nebudu říkat s jakými.

Jakmile se trochu setmělo, šli jsme si zahrát JiPovu noční hru, kdy jsme museli nepoznání osvobodit Filipa Hanuše. Potom nám vedoucí slíbili, že nám upečou placičky, ale upekli je asi až ve tři hodiny ráno. Někteří nám usnuli velmi brzo a někteří dokonce pod širákem za úplňku. Potom už usnul skoro každý, ale vedoucí ne.

Už se velmi přiblížil náš odchod z puťáku. Probudili jsme se do krásného dne, který nám předurčoval snad příjemnou cestu. Po snídani, sbalení a uklizení jsme mohli konečně vyrazit zpět do tábora. Druhá půlka bobrů se vydala na Blaník, ale my je dodnes považujeme za blázný, protože to bylo 35 km. Ale teď zpátky k té druhé půlce. Cesta nám utíkala vcelku rychle. Když jsme dorazili do Smilových hor, zašli jsme si do hospody „Na konci světa“, kde nám vedoucí koupili limonádu a zmrzlinu. Po mírném odpočinku jsme mohli vyrazit dál směr Stojslavice. Ve Stojslavicích jsme toho také dost vyměnili. Potom už nám cesta utíkala opravdu rychle až do Lukavce. V Lukavci jsme si sedli zase před hospodu, kde nás vedoucí vřele obsloužili. Vyдали jsme se zase měnit a Sojky vyměnily za vázičku bednu indiánků. Pak jsme se všichni sešli na náměstí, kde jsme vymýšleli pokřik, který zněl asi takto:

*Na puťáku byli jsme
v zřícenině spali jsme.*

*Bez vody jsme přežili
tři dny jsme se nemyli.*

*Světlušky tak svítily
až nám fire show zkazily.*

*Šou se nám moc líbila
Terezu nám spálila.*

Když jsme tento pokřik odříkali, v táboře se všem určitě moc líbil, tedy alespoň doufáme. Po vybalení jsme se šli navečeřet jídla, které nám nechali od oběda. Potom jsme stáhli vlajku a zase všichni pohromadě jsme šli spát.

Medvědi + Lišky

Jelikož v neděli přšlo, nebylo tak úplně jisté, zda na puťák vůbec vyrazíme. Naštěstí se počasí umoudřilo, takže jsme v pondělí ráno počali s přípravami. Děti si dobalily batohy, vzali jsme kotlíky a sekery a po ranním nástupu jsme již netrpělivě čekali na pokyn vedoucího zájezdu – Jindry Mládky.

Kolem půl deváté hodiny ranní jsme opustili bránu našeho tábora. Vyrazili jsme směr Lukavec, kterým jsme původně plánovali jen rychle profrčet, abychom se ne-

zdržovali a aby si děti zbytečně nezkazily zuby sladkostmi. Náš záměr nám bohužel nevyšel, a tak byla dětem povolena desetiminutová pauza na nákupy sladkostí. Původně plánovaných deset minut se nakonec protáhlo na téměř půl hodiny (což bylo pochopitelné, jelikož takto skončí každá návštěva Lukavce).

Nakonec jsme přeci jen vyrazili dále, i když s batohy podstatně těžšími. Pokračovali jsme po silnici okolo Dřevony do Zelené vsi, kde jsme vyhlásili pauzu. Rozhodli jsme se totiž věnovat půl hodiny času Ondřejově etapce. Ta spočívala v tom, že každá družina před puťákem dostala jednu voskovku, jednu vidličku, jednu svíčku a jeden spínací špendlík. Naším úkolem bylo tyto věci postupně směňovat tak, abychom na konci puťáků mohli odevzdat co nejkurióznější věc. Jedni domorodci nám zde také nabízelí Trabanta, ale toho jsme se raději vzdali.

Plánovaná půlhodinka se nakonec trochu protáhla, ale i tak jsme vyrazili. Vysupěli jsme do kopce a dostali se do Mezilesí. Zde jsme opustili okresní silniční komunikaci a přešli na místní polní cestu. Prošli jsme mnoha poli a asi kilometr za Mezilesím jsme došli do lesa. Přešli jsme potok a zde na nás již čekal Honza Mládek, který nám přivezl stany a celtu. Věci jsme od něj převzali a přenesli na asi 100 metrů vzdálené tábořiště. Někteří počali se stavbou stanů a Mikuláš, Jindra, Kulich a Katka se odebrali s Honzou do Pacova na nákup.

Když se navečer vrátili z nákupu, stály již všechny stany a děti byly rozděleny do tří skupinek na vaření. Každá skupinka si postavila své vlastní ohniště (vedoucí a instruktoři měli své vlastní) a mohlo se začít s přípravou prvního jídla, kterým byla polévka. Některým skupinkám dělalo zpočátku problémy najít vhodné vidlice na zavěšení kotlíku, ale nakonec i tento problém překonali (někteří) a počali uvádět vodu do varu.

Jakmile byla polévka hotová, zavítali k nám jako na zavolanou návštěvnici z tábora. Tedy konkrétně Buchar, Michal Weigel, Honza Kolouch a Káča Ne2dová. Rychle jsme schovali všechno k jídlu, aby nám nesnědli naši vysněnou večeři. Zpívali si s námi několik písniček, ale poté jsme to již nevydrželi a rozdělili se s nimi o naši polévku. Jelikož nás však zcela nenasytila, vyndali jsme točeňák a začali připravovat bezmasé špízy.

Postupně jsme si posedali k jednomu ohni a hrálo se a zpívalo, když tu se najednou někdo vynořil z lesa. Byla to mladá, elegantní slečna. Mluvila pouze anglicky. Zprvu se všichni tvářili, že jí nerozumí, ale nakonec se osmělili a rozuměli, co říká. Byla to americká archeoložka, která hledala v našem okolí obsah dávné egyptské hrobky, která byla vykradena. Potřebovala naši pomoc, ale musela si nás prověřit. Rozmotala tedy veliký svitek, na kterém bylo bludiště o formátu cca A2. Nějakou chvíli jsme si s tím lámali hlavu, ale pak jsme na to přišli. Vyndala tedy druhý svitek, na kterém byly nakresleny podivné obrázky. Vysvětlila nám, že jsou to hieroglyfy, tedy starověké egyptské písmo a že potřebuje, abychom jí zprávu pomohli nalézt. Byli jsme rozděleni do dvou skupinek a Kamča nám vysvětlila, že v nedalekém lese jsou rozmístěny kartičky, kdy vždy jedna popisuje jeden znak

hieroglyfů. Běhali jsme jak o život a když jsme měli zprávu celou vyluštěnou, zjistili jsme, že se naše archeoložka někam ztratila.

Kamča nám vysvětlila, že jsme archeoložce pomohli a že se rozhodla pokračovat na vlastní pěst, aby se s námi nemusela dělit. Nechávala však za sebou stopy v podobě hořících svíček. Všichni jsme ji tedy sledovali, až jsme došli na místo, kde nás všechny vystrašila hrůzná obluda, která hlídala poklad. Vzali jsme jí každý část pokladu a pokračovali jsme dále, až jsme archeoložku našli. Peníze jsme jí dali a vydali jsme se zpět k našemu tábořišti. Z archeoložky se vyklubala Terka Antošová, která ještě před dvěma lety na tábory jezdila, ale byla teď rok v Americe. Mumie byli zase Marek Schäferling s Petrem Husákem a s Jirkou Červenkou, kteří se za námi na puťák přijeli podívat.

Sedli jsme si tedy k ohni, a zpívali jsme, hráli jsme Kotlík a Kulichošou, což jsou zpitvořené pořady z televize a kolem půlnoci jsme šli spát.

V úterý se ráno nikomu nechtělo z vyhrátých spacáků. Většinou jsme leželi cca do desíti hodin, ale někteří experti spali až do 13.30 (například mladá laň). Mezitím se však většina ranních ptáčat vydala na blízké pole nakopat jézédákům pár brambor, jelikož se nám je nepodařilo koupit a měli jsme strašnou chuť na guláš. Když se vrátili zpět, začali jsme s přípravou oběda. Tedy spíše večeře, jelikož jídlo bylo hotovo přibližně v 17.00. Jakmile jsme povečeřeli, sedli jsme si kolem ohně a povídali jsme si. Asi v sedm hodin nás přijel navštívit Houba, který se rozhodl s námi zůstat až do konce puťáku.

Jakmile se setmělo, byli jsme všichni k ohni svoláni Mikulášem a Markem Sch., jelikož pro nás připravili naprostou novinku, „Chcete být misionářem?“. Otázky kladli záluďné, ale většinou se nám dařilo na ně odpovídat. Lionel vyhrál 40 000 a Houba 10 000. Jelikož však výhry z naší soutěže jsou stoprocentně zdaňovány v náš prospěch, nakonec se soutěžící museli spokojit pouze s vědomím toho, že výborně odpověděli na všechny otázky.

Jakmile skončil druhý soutěžící, odebrali jsme se do lesa hrát světlušky Tomase Vanecka. Kolem jedné hodiny v noci jsme usínali.

Ve středu ráno jsme spali asi do jedenácti, ale jelikož někteří nechtěli vstávat, rozhodl se je Marek Sch. vypudit z teplých spacáků. Za cíl si vybral stan vedení, který začal bez jakéhokoliv varování bourat. Jindra utekl ihned, ale ostatní stan bránili a byli by se nechali i složit do futrálu a odvézt do tábora, kdyby se Markovi podařilo je tam nacpat. Asi o hodinu později přijel Honza Mládek, který nám odvezl stany, deky a celtu autem.

Rychle jsme zašli na dříví a udělali si oběd, jelikož jsme již byli značně vyhládlí. Kolem druhé hodiny jsme ještě nasbírali tři sklenice borůvek na večeři, jelikož měly být ovocné knedlíky. Poté jsme již jen zahladili ohniště, sebrali všechny své věci a vydali se směr Lukavec. Tak skončil náš puťák. Tak zase za rok!

Vlaštovky a Orlíci

Dneska máme před sebou putování na Trnávku. Konečné slovo bylo do Hořepníka autobusem. Proto se vyrazilo z tábora až v poledne po obědě. V Hořepníku nastal dlouho toužený rozchod do jediného krámku, který zde stojí. Na Trnávce nás čekali jen pracanti. Žádná bagáž, nic. Tak se šlo na borůvky. Každý se přejedl, ale i přesto pak u chaloupky snědl, co mu do ruky padlo. K večeru jsme si zahráli na mrkanou a házeli jsme si talířem. Po rozdělení táboráku a pár písničkách se šlo spát.

Druhý den na Trnávce začal hlasitým budíčkem v podobě hrozivého hlasu Filipy, která se už od sedmi plížila kolem chalupy. Nasnídali jsme se a raději jsme opustili Trnávku hned, protože se Buchar zrovna chystal pokácet velkánský smrk. V lese si každý nasbíral tolik borůvek, že jsme vypadali spíš jako modrý útok (něco z Pokémonů?). Taky jsme si zaběhali po lese pro očíslované kartičky. Nejzroztomileji běhali ti malí, kterým bylo občas třeba poradit a pomoci kartičku najít. Při zkoušení našeho sluchu jsme zjistili, že jsme skoro všichni hluší, kromě Dana snad nikdo napoprvé nedokázal odhadnout počet chodců. Při dalších hrách se mezi nás zamíchali Jawáci, kteří tam byli na sběru dříví. Po obědě jsme šli do Arnešovic vyměňovat vidličku, špendlík, svíčku a voskovku. Všichni se rozeběhli po vesnici a doslova vzali vše, co našli u lidí v domech. Máme tedy tři hrníčky, kuře, plyšáka a televizi Tesla.

Čtvrtek s námi strávila Terka Antošová, bývalá tábornice, která se právě vrátila z Ameriky, a tak bylo o čem vyprávět. Dnes jsme také dlouho spali, takže se teprve v půl jedenácté vyrazilo k nedaleké nádrži na koupání. Cesta tam uběhla rychle, nějaká ta zastávka s hrami bodla. Koupání bylo super, jen trošku ledárna, některým to ale bylo jedno a rochnili se dlouho. Když už jsme drkotali zubama, protože zalezlo sluníčku, oblékli jsme se a vydali zpět. Cestou jsme narazili na borůvčí, skvěle obsypané borůvkami a zdrželi jsme se tam. U chaty nás čekala hromada lidí, byli jsme z toho tak mimo, že děti nedělaly nic jiného než že bombardovaly každého dotazy a brebtáním. Odpoledne jsme šli do lesa učit se mapové značky. Celkem to šlo. I ti nejmenší si pamatují, jak se značí hájovna nebo elektrické vedení s dřevěnými sloupy a s transformátorem, jak dlouho, to uvidíme na memoriálu. Také jsme se pustili do plnění druhé etapy. Každý pracoval na něčem jiném, ale výsledky byly skvělé. Básnička je veselá, obrázek krásný, písnička bez melodie, živý obraz je zatím bez tváře, zato nápad na artefakt je na světě. Po setmění jsme seděli u posledního táboráku. Najednou nám Radka řekla o bojovce, a tak se každý z nás vydal po svíčkách. Všichni přišli v pořádku, ani slzy nepadly. Děti si přinesly obrázky o po spoustě písniček hned zalezly do stanů. A spinkaly.

HANČIN BĚH (BĚH HANKY CHMELÍČKOVÉ)

7. 7. 2001

1. Vojta Němec 5.34 min Bobři
2. Lionel Burger 5.58 min Medvědi
3. Martin Jirkal Bobři
4. Dan Souček Medvědi
5. Martin Volf Bobři
6. Petr Kulich Kujan Medvědi
7. Jindra Mládek Vedoucí
8. Katka Habětínová Vlaštovky
9. Jitka Čeřovská Lišky
10. Kuba Nedvěd Bobři
11. Honza Fér Medvědi
12. Jana Vostrá Sojky
13. David Stanovský Orlíci
14. Eva Košičová Lišky
15. Dan Chmelíček Orlíci
16. Kamča Schäferlingová Vedoucí
17. Petr Hecht Orlíci
18. Tereзка Kujanová Vedoucí
19. Michaela Žabová Sojky
20. Filip Chmelíček Orlíci
21. Martin Roubal
22. Jiřina Procházková Sojky
23. Katka Musilová Vlaštovky
24. Martina Týfová Vlaštovky
25. Terezie Täubelová Vedoucí
26. Magda Nováková Sojky
27. Radka Husáková Vedoucí
28. Marek Vanečko Medvědi
29. Ondra Volf Bobři
30. Daniela Součková Lišky
31. Filipa Pavrovská Vlaštovky
32. Martina Nižaradzeová Sojky
33. Lisa Hauptová Lišky
34. Tereza Hamáková Lišky
35. Katka Novotná Vedoucí
36. Vojta Kolomazník Bobři
37. Bětka Viktorová Sojky
38. Tereza Balášová
39. Katka Veselá Vlaštovky
40. Andrea Stanovská Vlaštovky
41. Martin Procházka Bobři
42. Tereza Lážnovská s Kačkou
na zádech Vedoucí s Vlaštovkou

Hodnocení pořádku ve stanech

Pořadí	Stan	druž.	Jméno	30. 6.	1. 7.	2. 7.	3. 7.	4. 7.	5. 7.	6. 7.	7. 7.	8. 7.	9. 7.	10. 7.	11. 7.	12. 7.	13. 7.	Celkem	Dnů	Průměr na den
1	8	Orní	Káťa Musilová + Káťa Habětinová	3	3	3	10				3	3	3	3	3	3	3	40	11	3,64
2	22	Medv	Čenda Kolomazník + Daniel Souček	3	3	3			3	10	3	3	3	3	3	3	3	43	12	3,58
3	40	Bobří	Vojta Němec + Martin Jitka	3	3	3	3	10			3	2	3	3	3	3	3	42	12	3,50
4-5	38	Bobří	Vojta Kolomazník + Martin Volf	3	10	3	3	2			2	3	3	3	3	3	3	41	12	3,42
4-5	21	Medv	Lionel Burger + Petr Kulich Kujan	3	2	2			3	3	3	10	3	3	3	3	3	41	12	3,42
6	14	Lišky	Terza Hamáková + Lisa Hauptová	3	2	3			3	1	3	3	3	10	2	2	3	38	12	3,17
7-8	15	Lišky	Tereza Rajdlová + Jitka Čerovská	3	1	3			3	3	2	2	3	3	1	3	10	37	12	3,08
7-8	45	Sojky	Martina Nízardzeová + Magda Novotná	3	2	3	2	2			1	3	10	3	3	2	3	37	12	3,08
9	39	BoMe	Ondra Volf + Jonáš Hecht	2	2	2	3	2	3	3	3	3	3	3	10	2	2	43	14	3,07
10	7	Orní	Dan Chmelíček + Filip Chmelíček	3	3	2	3				3	3	2	1	2	10	1	33	11	3,00
11	17	Lišky	Monika Týřová + Veronika Ungermanová	1	3	3			10	2	1	3	1	2	3	3	2	34	12	2,83
12	46	Sojky	Bětko Viktorová + Žižka Vojáčková	0	3	10	3	2			0	2	3	3	2	2	2	32	12	2,67
13	3	Orní	Filipa Pavrovská + Katka Veselá	3	2	3	3				3	3	2	3	2	3	2	29	11	2,64
14	47	Sojky	Jana Vostřá + Míša Zábová	0	2	3	3	3			2	3	3	3	3	3	3	31	12	2,58
15	4	Orní	Petr Hecht + Martin Roubal	10	3	2	2				2	2	2	1	1	1	1	27	11	2,45
16-17	41	Bobří	Kuba Neovéd + Martin Procházka	1	3	2	3	2			3	3	2	2	3	2	1	27	12	2,25
16-17	16	Lišky	Daniela Součková + Lucie Klucová	1	3	3			3	2	3	2	2	2	2	2	2	27	12	2,25
18	13	Lišky	Eva Kočesová + Petra Pospíšilová	2	0	2			2	2	2	2	3	3	2	2	3	25	12	2,08
19	9	Orní	Martina Týřová + Bára Antošová	2	2	3	1				0	1	2	3	3	2	3	22	11	2,00
20	48	Sojky	Jitka Procházková + Terka Blažňová	0	0	1	2	1			0	3	3	3	2	1	0	16	12	1,33
21	6	Sojky	Jana Cimburková + Andrea Stanovská	1	3	2	1				0	2	1	2	0	1	0	13	11	1,18
22	23	Medv	Honza Fér + Marek Vanečko	1	0	2			1	2	3	3	3	3	3	3	-10	14	12	1,17

Barbora Antošová, Tereza Balášová, Helena Benešová, Luisa Bělohávková, Adéla Borová, Mikuláš Burgr, Lionel Burgr, Jana Cimbůrková, Tomáš Círus, Jitka Čeřovská, Houba Doktor, Jan Fér, Kateřina Habětínová, Josef Hájek, Petr Hájek, Tereza Hamáková, Filip Hanuš, Vojtěch Hanuš, Lisa Hauptová, Jonáš Hecht, Petr Hecht, Ivan Hermel, Maxmilián Hermel, Radka Husáková, Daniel Chmelíček, Filip Chmelíček, Hana Chmelíčková, Martin Jirkal, Anna Kašová, Lukáš Klípcera, Lucie Klípcerová, Lucie Klocková, Eva Kočíšová, Ceník Kolomazník, Jan Kolomazník, Markéta Krisová, Ondřej Kubart, Kristýna Kubartová, Pavel Kujan, Petr Kujan, Tereza Kujanová, David Kunc, Lucie Kuzířová, Tereza Lážňovská, Alžběta Marková, Monika Marková, Jana Marková, Kristýna Mikšová, Jindřich Mládek, Jan Mládek, Kateřina Moravčíková, Kateřina Musilová, Jakub Nedvěd, Kateřina Nedvěďová, Eva Nedvěďová, Kateřina Nižaradzová, Martina Nižaradzová, Magdaléna Nováková, Kateřina Novotná, Josef Ben Odehnal, Filipa Pavrovská, Petra Pospíšilová, Roman Počta, Roman Pokorný, Jiří Pokorný, Martin Procházka, Jiřina Procházková, Tereza Rajdlová, Martin Roubal, Kamila Schaferlingová, Daniel Souček, Daniela Součková, Andrea Stanovská, David Stanovský, Zuzana Sevcíková, Tereze Taubelova, Monika Týřová, Martina Týřová, Veronika Ungermanová, Vladimír Uzel, Tomáš Vaněčko, Marek Vaněčko, Petra Veselá, Alžběta Viktorová, Tomáš Vojáček, Martin Volf, Ondřej Volf, Jana Vostrá, Michal Weigel jun., Michal Weigel sen., Helena Weigelová, Michaela Žabová a další